

Homenatge(s)

Una societat civilitzada, culta, ha de saber retre homenatge als mestres. Un bon exemple d'homenatge és l'aposta del Club Editor per la reedició de la novel·la *Un film (3000 metres)*. Un bon exemple d'homenatge a un mestre és el volum *Martí de Riquer i els valors clàssics de les lletres*, que, promogut per l'Editorial Barcino i la ILC, fa emergir un Martí de Riquer desconegut pel gran públic i que té el valor de fer més gran encara la seva figura. Les fotografies de Martí de Riquer atorguen al volum el toc humà que un homenatge necessita, humanitat que es diversifica amb el toc simpàtic que hi aporta l'estampa imponent d'un francolí dissecat, del Museu de la Vida Rural.

El volum està dedicat en gran part al Martí de Riquer jove, que entre els anys 1931 i 1936, quan en tenia poc més de vint, llegia i escrivia amb passió. No era el gran romanista que va esdevenir després, però apuntava bones maneres, cosa que els quatre articles del volum s'encarreguen de ressaltar bé. El de Lola Badia, *Martí de Riquer i els clàssics catalans (1933-1936)* i el de Lluís Cabré, *Martí de Riquer: els nostres clàssics entre els altres*, remarquen la importància de les edicions publicades a Barcino. Deixen clara l'agudesia interpretativa del savi: Riquer va transformar el coneixement de la poesia anterior a Ausiàs March i les aportacions que en aquells anys remots va fer a la biografia i a la cul-

tura literària de Bernat Metge i d'Antoni Canals, a l'ombra de Petrarca i d'Avinyó, mantenen encara tota la vigència.

L'article d'Isabel de Riquer i Joan Santanach, *Catorze cartes entre Lluís Carulla i Martí de Riquer*, contextualitza i reproduïx les cartes que els dos homenots es van intercanviar entre 1976 i 1990. Són cartes que traspuen respecte, generositat, humanitat, cultura, feina. S'hi tracten temes relacionats amb Barcino i *Els Nostres Clàssics*, com és lògic, però s'hi parla també d'heràldica, de xampany i de francolins. Carulla, interessat a portar d'Itàlia una colla de francolins per al Casal de l'Espluga, demana al mestre si li pot dir en quin pasatge d'El Quixot s'elogia aquesta au com a menja delicada perquè no el recorda. Riquer, evidentment, li proporciona la cita delitosa. El volum es clou amb un recull de totes les publicacions de Riquer, impreses entre 1931 i 1936, signat per Badia, Ca-

bré i Sílvia Coll-Vinent. Poca broma! Hi ha 220 articles publicats en nou diaris, setmanaris o revistes no acadèmiques. Els autors presenten el resum de cada article i un comentari global al final de cada publicació. Hi emergeix un Riquer interessat per Ovidi, Dante, Boccaccio, Shakespeare, Molière, Cervantes i Dostoievski, però també pels clàssics medievals catalans, per les novetats editorials del seu país i per les obres de teatre que s'hi estrenen. Martí de Riquer no pot parlar d'*Un film* perquè es va publicar sencer el 1926, però demostra que està atent a tot el que passa pel seu voltant i que tingui dignitat artística. Amb poc més de vint anys, ja treballa pel que explica a Lluís Carulla en la carta del 30 de desembre del 1983: "M'he imposat d'estudiar i divulgar tot allò que faci comprendre que Catalunya és una terra de senyorial categoria, d'art refinat i de civilització europea." *

Martí de Riquer
no serà mai prou reivindicat
ORIOL DURAN

MARTÍ DE RIQUER I ELS VALORS CLÀSSICS DE LES LLETRES
Diversos autors
Editorial: Barcino / Institució de les Lletres Catalanes
Barcelona, 2014
Pàgines: 137
Preu: 15 euros

NOVEL·LA LLUÍS LLORT

Desencís emocional i vital al Born

Daniel Arbós (Barcelona, 1976), biòleg que es dedica al periodisme i la comunicació científica i és alumne de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès, debuta en novel·la amb *Deu top-models i una boja que parla sola*, una tragicomèdia sobre les vicissituds de l'Eduard, que fa de periodista en una revista mèdica i que ha deixat la parella perquè ella... no s'ha portat bé.

L'amor, el desamor, la recerca de l'amor, la necessitat de tenir parella o no, la traïció, el sexe, l'odi, l'enyorança i el desencís són algunes de les bases de l'obra, en un escenari cent per cent barceloní amanit amb crítica social sobre els com-

portaments de parts de la societat, les obres al Born, el turisme...

L'Eduard està en plena trentena, una edat que pot ser molt estúpida (tot i que l'adolescència sempre s'emporta el primer premi), perquè estar camí dels quaranta i encara tenir-ho tot per fer, o la sensació que has de començar altre cop, com quan al joc de l'oca caus a la casella de la mort, deprimeix, ofega, esgota, desorienta.

Narrada amb un estil correcte, uns diàlegs naturals, un ritme força ben sostingut (tot i algunes *panxes* o, de fet, un excés de pàgines) i un ventall de personatges representatius de la generació del protagonista (i probablement de l'autor, que admet ha-

ver abocat força vivències personals al llarg de tota la trama), la novel·la ens ofereix situacions quotidianes i habituals que aporten poc, perquè són llocs comuns ja molt transitats recoberts d'una capa d'humor que, com sol passar amb l'humor (sens dubte el gènere més difícil de conrear), farà que alguns lectors es pixin de riure, altres somriuin divertits i altres vagin passant fulls sense modificar l'expressió del rostre.

Una primera novel·la més que digna, amb força elements destacables i un final amarg que proporcionarà una bona estona, especialment, als lectors que compareixen generació i referents. *

DEU TOP-MODELS I UNA BOJA QUE PARLA SOLA
Daniel Arbós
Editorial: RBA - La Magrana
Pàgines: 366
Preu: 18 euros